

Butlletí informatiu de la Campanya contra les tortures i maltractes a la presó

“Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura.”

Nº 4

LLEIDA, 2 DE MAIG DEL 2012
GRUP DE SUPORT A PRESXS EN LLUITA DE PONENT

Com periòdicament fem, et presentem el butlletí informatiu número 4 de la campanya contra la tortura i els maltractes a la presó.

La situació en la que vivim, una societat submergida en una crisi econòmica i el que és pitjor, de valors, cada cop es veu amb més claretat quina és la principal funció del sistema penitenciari: aïllar la pobresa, invisibilitzar-la; i castigar a qui, per convicció o necessitat, decideixi esquivar la injusta llei feta a la seva mida.

Els mandataris han parlat, i la solució a la delinqüència és: MÀ DURA. Tolerància zero amb els delinqüents. Però eviten parlar dels delinqüents reals, dels que perpetuen la injustícia que aboca a innumerables famílies a la misèria, a la desesperació, i finalment a la presó.

Els veritables delinqüents no aniran mai a la presó. Ells en són els amos. Ells l'han dissenyada.

Grup de Suport a presxs en lluita de Ponent

suportpresxs@yahoo.es

Apartat de correus 765, Lleida

www.ponentsuportpresxs.tk

Contingut

1. Article situació de la campanya a Ponent
2. Escrit de Juanka Santana Martín
3. Manifest de la campanya
4. Cartes de 2 companys reclosos a Sevilla
5. Antonio López Cabrera, més de 50 dies en vaga de fam
6. Volem justícia per al Carlos
7. Convocatòria d'enviament massius de faxos
8. Agenda

Luis B. Millán Mejías

Ha estat traslladat a Brians II. De moment no en sabem res més. Esperem que el seu trasllat hagi estat desitjat i no una imposició o un càstig. Estem a l'espera de saber si segueix amb la campanya des d'allí.

Oscar Fernández Navarro

A l'última visita de l'abogada ens van dir els carcellers que no volia baixar i no sabem perquè, estem a l'espera de poder-nos comunicar amb ell.

Juan Karlos Santana Marín

Torna a estar en aïllament, o sigui tancat 22h al dia sol en una cel.la. L'han tornat a apallissar: un cop el dia 16 de març i un altre el dia 21. Ja ha presentat les denúncies pertitents, esperem que no acabin igual que la última denúncia: arxivada. En contrapartida, el centre li ha obert dos procediments sancionadors.

En Juanka va anunciar el març passat que faria vaga de fam la segona quinzena de cada més. No la va poder fer però, degut al seu estat físic i psicològic després de les pallisses rebudes. Aquest més d'abril la va fer durant 7 dies, però també la va deixar per les mateixes raons. Seguirà fent les vagues de fam a partir del 15 de cada més, però durant menys dies dels que es va proposar al començament.

Segueix estant convençut de que anem pel bon camí, i que, encara que sigui lent, aconseguirem els objectius.

Juan Ruiz

L'han traslladat a Tarragona, i per voluntat pròpia. El Juan té allí la seva família. Ens alegrem de que torni a estar prop de la seva família i esperem que això no l'aturi en seguir reivindicant el que és just.

‘UTOPIA DE LA CORRUPCIÓN’

Abrirán las cárceles, todas las cárceles de exterminio y de la vergüenza en la geografía ibérica. Eso ocurrirá el día de la SINCERIDAD.

A la Libertad accederán vagos y maleantes (los traficantes ya accedieron a ella con la Reforma del código Penal de 23 de Diciembre de 2010), contrabandistas de armas, transformistas, timadores, anarquistas, usureros, sabandijas, perturbadores antisistemas, pandilleros, violadores y pederastas (aunque bien pensado, estos indeseables son lo más deseado para la santísima inquisición carcelaria porque, según ellos, son ‘personas’ manipulables, vamos, que acceden a la libertad antes de lo que lo hacemos los demás), rateros, carteristas, forjadores de sueños, expropiadores bancarios, profanadores de cobre, ladronzuelos del cuarto al tres y alguno que otro de ‘cuello blanco’ porque, la mayoría de estos jamás han pisado la cárcel.

Ese día las calles del país se llenarán de tipos de las más inverosímiles malas costumbres y la más baja calaña. Si el ciudadano común se sintiera desconcertado ante semejante panorama, pero no sentiríamos lo delincuentes libres, encandilados de súbito por el ‘sol de la libertad’. Contrariamente a lo que pueda pensar, el país no se convertiría en una especie de ‘BRONX’ de los años 80. El desconcierto, la duda y el recelo inmovilizarán a los delincuentes y el impacto será tal, que muchos quedaremos traumatizados por la vida y de por vida. ¿ustedes han visto alguna vez a un criminal traumatizado? Es algo realmente traumático; traumatizaría al ciudadano de a pie ver cómo se nos trata en éstas reincidentoras y reeducadoras casas, tras sus sepulcrales muros.

Para los psicópatas y sociópatas, una sociedad así resultaría insufrible; hacer el mal donde impera el mal no deparará ningún placer ni a los mas aberrados. De hecho, muchos de nosotros optaríamos por la bondad, que sería excepcional y hasta subversiva. En una actitud abiertamente provocadora y desestabilizante, se nos verá ayudar a las viejecitas a cruzar las aceras, les compraremos bombones a los ciegos y nos dedicaremos a trabajar honradamente, como debe ser. Delinquir, en el viejo sentido, nos parecerá lo más irrisorio del mundo. La foto de un dedo acusador que apuntaba hacia ‘Camps’ me hizo imaginar esta sociedad utópica. Era el índice acusador de no se qué Di-putado durante un debate de corrupción. Aquel dedo enfatizaba las palabras de mi sórdido

prontuario. Y en el congreso de los di-Putados retumbaban las acusaciones de ladrones, especuladores, narcos-complacientes, sobornadores y comisionistas. Allí unos contra otros, esgrimían CDs comprometedores, vergonzosos, fotocopias de cheques indebidos, grabaciones de conversaciones con CAPOS y prófugos de la justicia; ‘que como el amor debe ser ciega y sorda’, visas negociadas, tratas de blancas, cartas, emails, telegramas y miles de pruebas más que, como única respuesta, recibían desde la otra bancada una descarga mayor de contra-acusaciones aún peores. Y todas debidamente sustanciadas.

Entonces me dije: ‘Los que estamos en las cárceles, bien podríamos pedir su libertad en nombre de una ciega justicia igual para todos. O nosotros salimos o los que estan en el congreso entran’. A menos que, por una extraña doble moral, delinquir sea un privilegio, una licencia, una potestad y un derecho adquiridos solamente por algunos. De no ser así, el debate sólo debía continuar sin fin pues no tendría sentido discutir una realidad que todos hemos aceptado.

Si yo asumí mi vileza y mi delito, no me hace que me la restrieguen. ‘Si chicos-as, soy un ladrón; ¿y qué? Diríamos con el mayor de los orgullos’. Sólo algún honesto alocado rogaría compungido ‘PERDONALOS, BAKUNIN, QUE NO SABEN LO QUE DICEN’.

**JUANKA SANTANA, PRESO EN EL CENTRO DE
EXTERMINIO DE PONENT
15-03-2012**

Manifest

Manifest per una lluita contra les tortures i els maltractaments a les presons de l'Estat espanyol

Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura. Tot i això, per raons que anirem explicant en el desenvolupament d'aquest text, ens referirem en primer lloc a la tortura i als tractes cruels, inhumans o degradants més evidents, és a dir, l'ús de la violència física directa, fets servir rutinàriament pels agents de l'administració de l'Estat per obtenir la finalitat de la mateixa, i tot seguit, als que són conseqüència immediata del seu funcionament normal.

Les primeres en constatar que els maltractaments i les tortures constitueixen un instrument empleat sistemàticament i quotidianament pels carcellers per fer funcionar la màquina penitenciària són les pròpies persones preses. Especialment, algunes que ja s'han significat sovint per la seva actitud rebel en front la institució i per una lluita permanent i desesperada contra ella en defensa de la seva dignitat. Pels servidors de la dominació, la seva actitud insubmissa és raó suficient per deslegitimar les seves denúncies; per nosaltres, succeeix precisament el contrari. En els relats sobre les seves experiències de lluita i sobre la repressió consegüent, constaten també la ineficàcia dels procediments institucionals de prevenció contra la tortura i algunes estimen la necessitat de substituir-los per altres. És clar que no confien en els "Jutges de Vigilància Penitenciària" ni en la resta de tribunals i jutjats, ni en la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", ni en el "Defensor del Poble" i denuncien inclús la seva complicitat en la creació de les condicions de la seva indefensió en front a la tortura.

Entitats gens sospitoses de radicalisme antisistema com el "Relator especial", el "Subcomitè contra la tortura", o el "Comitè dels Drets del Nen", els tres de la ONU, "Human Rights Watch", "Amnistia Internacional", el "Tribunal Europeu de Drets Humans" i altres organitzacions més o menys governamentals han denunciat també la existència de la tortura en el

territori de l'Estat espanyol i la impunitat creixent amb la que es practica així com certes situacions institucionals que l'afavoreixen, com els règims d'incomunicació de detinguts o de l'aïllament de presos.

Tot i l'adhesió formal de l'Estat espanyol a totes les convencions, protocols i pactes internacionals contra la tortura haguts i per haver, hi ha molts signes de que no existeix una voluntat política d'eradicar aquesta sinistre i repugnant pràctica. Els governants, legisladors, magistrats i administradors espanyols participen fervorosament en el ritual de la impunitat: han instaurat la cadena perpètua de fet; han apuntalat legalment el règim FIES; mantenen i pensen mantenir la detenció incomunicada; defensen als torturadors quan són denunciats, els indulten quan s'arriba a condemnar-los, i fins i tot els han ascendit o condecorat en moltes ocasions.

També ha quedat demostrat el corporativisme de les forces i cossos de seguretat de l'Estat en defensa de la seva arbitriietat repressiva i la indulgència que, igual que els polítics, els prodiguen els tribunals i la major part dels mitjans de comunicació, pel que es fan descaradament còmplices dels seus abusos. Encara que no existeix res semblant a una opinió pública independent, a jutjar per la seva passivitat, es pot pensar fàcilment que la major part de la població accepta sense el menor escrúpol l'adoctrinament dels "creadors d'opinió".

Per altre part, els mecanismes recentment muntats en compliment dels acords internacionals subscrits per l'Estat espanyol s'amalgamen amb els que ja no funcionaven. Designant com "Mecanisme Nacional de Prevenció" (de la tortura) al "Defensor del poble", que no ha mencionat la paraula tortura més que una sola vegada des de la seva creació i la ha esborrat inclús de les inicials del seu nou títol europeu, i que en el seu primer informe en compliment d'aquestes noves funcions no menciona tampoc ni un sol cas de la mateixa. O anomenant vocal espanyol del "Comitè per a la prevenció de la tortura" del Consell d'Europa a un jutge de la Audiència Nacional com Baltasar Garzón, acostumat, en la execució de les seves tasques en aquest tribunal d'excepció, a muntar els seus sensacionals sumaris sobre atestats policials consistents en informacions aconseguides dintre del règim d'incomunicació mil vegades denunciat com a propiciador de la tortura en declaracions dels imputats aconseguides de la mateixa manera, sense preocupar-se el més mínim per les denúncies d'haver sigut torturats

imposades les més de les vegades per ells. Això converteix en la pràctica aquestes institucions en nous "rituals d'impunitat", mecanismes d'ocultació i rentat de cara que garanteixen la impunitat efectiva dels torturadors en lloc d'impedir-la.

Existeix una Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura, composta de una certa quantitat de grups, amb seu a diferents punts del territori de l'Estat espanyol que, encara que bastant heterogenis, tenen en comú la seva preocupació per el control, visibilització, denúncia i prevenció de la tortura des de la "societat civil". Fa uns anys que, apart de les activitats pròpies de cada grup, venen formant una base de dades sobre la tortura, els continguts de la qual van donant a conèixer per mitjà d'informes anuals, i elaborant i difonent també de forma sostinguda un discurs crític molt coherent sobre el tema. Aquests informes indiquen una quantitat important de denúncies (més de 7000 des de 2001), senyalant així mateix el fet evident de que la tortura està generalitzada en tot el territori de l'Estat espanyol, en tots els llocs de reclusió especialment, i que han estat denunciades reiteradament totes les policies i cossos de carcellers i agents de seguretat de l'Estat. Informen també de l'imponent nombre de morts sota custòdia que es produeixen constantment (853 des de 2001), posant en evidència la destructivitat de les institucions punitives i especialment de la presó. Una gran quantitat de casos de violència institucional, coneguts malgrat les limitacions en implantació territorial i accés a la informació dels col·laboradors de la coordinadora i, sobretot, d'una sèrie de mecanismes o filtres que porten a que en la major part de les ocasions no es denunciïn les agressions sofertes: el fet que les tortures es produeixen en llocs ocults, sense més testimonis que la persona torturada i els seus torturadors que, evidentment, s'encobreixen entre si; el temor fundat a represàlies ja que el denunciant queda a mercè dels denunciats; les contradenúncies típiques per "atemptat", "resistència", "desobediència" o "lesions en els dits de les mans dels funcionaris", que poden portar fins i tot una nova condemna per al denunciant; la superficialitat i covardia dels exàmens mèdics, mal fets o que arriben tard; la presumpció de veracitat que el sistema judicial atorga a "l'autoritat en l'exercici de les seves funcions"; la falta de "tutela judicial efectiva" i la inoperància de la fiscalia, amb el freqüent arxiu de les denúncies i negligència en les diligències d'investigació; l'obstrucció administrativa a la seva realització; la desqualificació i criminalització dels que intenten donar

suport als denunciants ... Tot això fa pensar que aquests casos coneguts només constitueixen la punta de l'iceberg dels que veritablement es produeixen.

És aquesta trista situació la que, en fer de la que ens ocupa una qüestió de supervivència per a les persones preses, ens obliga a posar l'accent en aquests aspectes més evidents de l'ús de la violència com a instrument de dominació per part de l'Estat. Mirant cap a una altra banda, nosaltres també ens convertiríem en còmplices. Encara que no pretenguem discutir amb l'opressió sobre els detalls del seu propi exercici, no podem callar davant d'aquesta situació en la qual les tortures i tractes cruels, inhumans i degradants en el seu aspecte més brutal i descarnat són d'ús quotidià en mans dels agents del Estat en l'exercici de les seves funcions.

Ara bé, la presó és tortura en si mateixa, violència aclaparadora sobre el cos de la persona presa, sobre els seus sentits, els seus ritmes vitals, la seva percepció i els seus sentiments; amenaça tremenda que imposa a la seva ment una por insuperable; factor conspicu d'alteració de conductes, de submissió aparentment voluntària, que imprimeix sobre la personalitat de les seves víctimes un estigma inesborrable. El seu impacte sobre les relacions personals i socials del pres i sobre les persones properes a ell és també enormement destructiu. La presó imposa una relació de dependència del pres amb l'administració carcellera, una "relació de subjecció especial" on l'administració del seu dret a la vida, és a dir, de la seva mort en vida, ha estat transferida a l'Estat i predomina absolutament sobre la seva llibertat. Aquesta "subjecció especial" crea les condicions per a la tortura de la mateixa manera que el règim d'incomunicació dels detinguts o el d'aïllament dels presos.

Les infrahumanes condicions d'aquest règim d'aïllament; els trasllats arbitraris; el desarrelament social i familiar; les grans condemnes; l'amuntegament; l'abandonament higiènic-sanitari; l'empresonament de malalts mentals i terminals; la indefensió jurídica; la sobreexplotació laboral; els abusos de tot tipus, fins i tot sexuals. Però també les condicions de l'empresonament voluntari, que exigeixen la submissió absoluta a un suposat poder terapèutic de la institució penitenciària; el calvari "voluntàriament assumit" cap a la reinserció en una societat injusta, opressiva i explotadora, reinserció en la misèria ... Totes aquestes pràctiques i algunes altres,

habituals i fins institucionalitzades en les presons espanyoles, permeten també aplicar al "tractament" que impera en elles els qualificatius de cruel, inhumà i degradant.

La presó, el sistema penal i totes les institucions que alimenten el poder punitiu de l'Estat no són per a nosaltres més que components d'una maquinària social la finalitat primera de la qual és mantenir els pobres submisos i en situació de deixar-se explotar, de manera que en tots i cadascun dels seus aspectes ens semblen equiparables a la tortura. A més, la seva amenaça tendeix a estendre, a regular cada vegada més aspectes de l'existència humana, tipificant i castigant amb duresa creixent més i més conductes. Un sistema social que recorre, des de sempre i cada dia més, a la tortura, fa pensar que aquesta li és consubstancial. Es pot separar la tortura de la dominació d'uns éssers humans sobre altres? No es pot concebre aquest sistema sense tortura. Per acabar amb la tortura s'ha d'acabar amb el sistema. No creiem en una "societat civil" independent del Capital i de l'Estat capaç d'imposar el respecte a uns valors humans dels que per definició són enemics.

Així doncs, no es tracta de discutir amb la dominació sobre les característiques del règim que utilitza per imposar, es tracta de defensar-nos i de defensar la nostra gent. En la situació actual d'atomització social, amb la idiotització conseqüent, que fa que els oprimits ni tan sols siguin capaços d'assenyalar i anomenar el que els oprimeix, el primer pas seria la unió, el diàleg, la coordinació d'esforços, l'intent de crear les condicions per a la consciència i per a l'acció comunes, de sortir de la impotència i de la misèria en què ens trobem. L'Estat no ha reconegut mai cap dret si no s'ha vist obligat a fer-ho. No es tracta de ser ciutadans sinó de continuar sent humans. Si encara no hem pogut recuperar el poder que va perdre la classe obrera d'abans en deixar-se integrar política, social i culturalment en el capital i en l'Estat, és a dir, en la societat-presó, conreem almenys la força que donen el suport mutu, la consciència lúcida, la crítica intransigent, el diàleg igualitari, la dignitat humana compartida i sostinguda dia a dia en la lluita contra la injustícia i l'opressió.

La iniciativa d'aquesta campanya neix dins de les presons: una seixantena presos, recolzats des del carrer per algunes persones i grups solidaris han iniciat dejunis mensuals acompanyats de denúncies a qui correspongui. Les

represàlies (regressions de grau, aïllament, trasllats, intervenció de comunicacions, violació i censura de correspondència, segrest de publicacions, intimidació, coaccions...) van començar fins i tot abans que els dejunis, quan s'estava discutint col·lectivament la proposta inicial. Tot i això, el propòsit dels participants és persistir en la seva denúncia pública el major temps possible. Tot depèn de l'extensió de la lluita dins i fora i de l'atenció que se li presti des del carrer, sense la qual tot es dirimiria sense sortir d'aquesta "relació de subjecció especial" entre torturador i torturat.

Però no es tracta només de les presons de la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", les mateixes tortures i tractes cruels, inhumans i degradants es donen a les presons per a nens, fins i tot en els centres de "protecció", en les d'immigrants, en els psiquiàtrics, a les comissaries, als carrers... la violència, la prepotència i el cinisme de les "forces de l'ordre" són moneda corrent. No es tracta d'assistir compassivament als presos, sinó de defensar units la dignitat de tots. Tampoc es tracta d'apuntalar els mecanismes institucionals de prevenció de la tortura, es tracta de fixar l'atenció tant sobre ells i les seves veritables funcions com sobre la situació real d'impunitat dels torturadors i indefensió dels torturats, amb la intenció de fer-los impossibles. És una actitud defensiva, no estem ara per ara en situació d'obligar a la dominació a fer una cosa o una altra, però almenys podem conèixer la seva veritable naturalesa, denunciar als quatre vents i resistir enfront d'ella en defensa de la nostra dignitat. I tot arribarà.

Per això, ens proposem aconseguir que es parli de l'assumpte per mitjà de mobilitzacions i estratègies comunicatives obrint un debat i una investigació col·lectives amb procediments veritablement crítics i el propòsit de conèixer i donar a conèixer el que passa realment, com i per què, coneixement que és indispensable per intervenir efectivament. Plantejar objectius que es puguin assolir dotant de les eines útils i necessàries, iniciant un procés pràctic basat en la relació directa i igual entre els implicats, en la reflexió permanent i viva sobre mitjans i fins, i en un plantejament d'autodefensa solidària dels oprimits contra el que ens oprimeix. Coordinar esforços en aquesta perspectiva a través de la comunicació directa i d'acords explícits.

Això és, per tant, una crida a la unió i a la coordinació de tots els esforços encaminats en l'erradicació de la tortura. NO PODEM CONSENTIR-LA!

Carta de dos companys reclosos a Sevilla i participants en la campanya

Represalias en el C.P. Sevilla II por defender nuestros derechos y dignidad

En estos meses de campaña y huelgas de hambre como protestas contra la tortura, las represalias van en aumento día a día. Se me han intensificado todo tipo de controles en cuanto a comunicaciones orales y escritas. Me restringen todas las salidas del módulo, lo cual me limita a la hora de poder hacer actividades fuera del módulo o poder participar en cursos formativos. Todo ello alegando que es para salvaguardar la seguridad del centro y de las personas que trabajan en él, así como también para evitar que pueda coaccionar a todas aquellas personas que quieran abandonar la organización y optar por la vía de la reinserción. Yo ante esta jartada de estupideces sin sentido no puedo evitar el preguntarme qué fuma esta gente para alegar tanta estupidez.

Todo ello tan sólo por defender nuestro derecho a reivindicar que se nos trate con dignidad, como a seres humanos, por ello se nos está criminalizando aplicándonos represalias cobardes, algo que como ya sabemos es habitual en estos centros de tortura. Si lo que pretenden es coaccionarnos para que desistamos en nuestras reivindicaciones lo llevan claro ya que lo único que están consiguiendo es que me reafirme en mis convicciones y que en lugar de hacer un día de huelga de hambre al mes haga dos. Y tengo claro que cuanto más aumenten sus represalias más aumentaré mis protestas y no pienso parar mientras que se siga torturando a un solo ser humano o sigan cometiendo injusticias con toda impunidad.

Soy consciente de que nos queda mucho por hacer, pero también lo soy de que desde la unidad y la continuidad es nuestro deber desenmascarar toda la injusticia que se esconde tras la farsa de la "reinserción". Por esta razón, compañerxs, con estas letras quiero animaros para seguir adelante, pues lo importante es que ya hemos continuado con lo que

comenzaron hace años otros compañerxs que fueron brutalmente represaliadxs por ello y torturadxs en ocasiones hasta causarle la muerte. Por ellxs, por nosotrxs y por lxs que vendrán detrás de nosotrxs debemos mantenernos con firmeza en nuestras reivindicaciones, porque sólo así podremos hacer que esto cambie y que se lo piense a la hora de aplicar sus torturas.

Para ello considero que lo importante es que a la hora de dirigir las instancias y escritos de protesta debemos hacerlo a los organismos internacionales que controlan la tortura y a los gobiernos que financian a los torturadores. Yo ya lo vengo haciendo desde el primer día que comenzamos con esta campaña.

Por esta me despido, compañerxs haciéndoos llegar todo mi ánimo, fuerza y apoyo.

Salud y libertad, compañerxs.

PoPe

Escrito al Parlamento Andaluz de Juan Carlos Rico, preso en Puerto III

Mediante este escrito quiero relatar el régimen de violencia/coacción y chantaje que desde que llegué a este matadero carcelario (que es su auténtica denominación) estoy padeciendo. Con fecha 5 de enero de 2012 llego a este matadero carcelario procedente de otro matadero carcelario (Zuera). Que el motivo de mi traslado no es otro que el de ejercer la represalia contra mi persona por participar en una protesta pacífica que desde el mes de octubre del año 2011 venimos realizando unos cuantos presos en diferentes prisiones del Estado Español demandando EL FIN DE LA TORTURA EN LAS CÁRCELES ESPAÑOLAS, LA EXCARCELACIÓN DE LOS PRESXS CON ENFERMEDADES INCURABLES, EL CESE DE LA IMPUNIDAD CONTRA LOS QUE PRACTICAN LA TORTURA (amparados desde el aparato institucional casta “política”), EL CESE DE LAS CADENAS PERPETUAS

ENCUBIERTAS, LA EXCARCELACIÓN DE LOS PRESOS CON LAS ¾ PARTES DE LA CADENA CUMPLIDA... Es decir, toda una serie de medidas de carácter “reformista” y que se recogen en las “leyes y constituciones” pero que tan sólo se aplican a los criminales de Estado (véase GAL y otros), a los políticos corruptos, a pederastas y violadores y a los empresarios afines al poder, sea este del color que sea.

Que nada más llegar a esta cárcel y nada más entrar en el módulo de aislamiento se me realizó un cacheo con desnudo integral y se me obligó a hacer flexiones. Que tan sólo se me dejó coger lo imprescindible (menos que nada) y no se me entregan mis carpetas con cartas de mis amigos/as e hijas, ni mis libros, ni las fotos de mis hijas... “por orden de seguridad”. Que mi familia no sabe nada de mi ni mis amigos desde el día 5 ya que no se me han dado de alta los números telefónicos. Además que dicen los funcionarios que “por orden de seguridad” tampoco podría llamar por teléfono ni hacer economato. Tampoco se me entregan las copias certificadas de los escritos (ni tan siquiera sin sellas) que presento ante las instituciones; se me obliga a permanecer de pie en los recuentos como si ésta fuera una institución castrense. Por todo ello, informo a esta comisión de la VULNERACIÓN DE LOS DERECHOS HUMANOS que se produce en esta prisión auspiciada por el Director.

P.D. Debo aclarar en honor a la verdad que hoy por fin se me ha entregado copia sellada de escrito de fecha 6 Enero 2012 al Congreso de los Diputados(Comisión de peticiones) y copia de escrito a la DGIP, solicitud de traslado, por lo demás igual. De esta cárcel y con la infundada esperanza de que hagan algo al respecto. Yo al menos llevo 13 años en prisión y no estoy dispuesto a vivir bajo el miedo del terrorismo carcelario.

Antonio Lopez Cabrera, pres a Lledoners, més de 50 dies en vaga de fam per denunciar el sistema penitenciari

Antonio Lopez Cabrera, preso en el C. P. Lledoners, segun nos cuenta: La huelga comenzó el día 28 de febrero y las represalias no se han hecho esperar, pero no importa. Cuanto menos tenga menos me podrán quitar “soy el capitán de mi alma y el amo de mi destino”(Nelson Mandela).

[...]No obstante ahora estoy en enfermería, en huelga de hambre, también estuve de sed y solo bebo 40 o 60 centilitros de café al día, quizá suba los líquidos, es decir, el agua para aguantar hasta “los RESTOS” os envió un listado abreviado de mis peticiones:

1º Cese de los malos tratos, palizas, destrozos de t.v. y otros enseres como perdida de ropa, etc... práctica habitual de tortura psicológica que se prolonga durante la condena asi como el daño psíquico y físico que de ello se deriva.

2º Cese de los traslados arbitrarios con el fin de evitar denuncias graves transfiriendo competencias y otros motivos de diferente calado.

3º Cese de las hostilidades de los guardias para provocar peleas, denuncias 1ºs grados. etc... con el único fin táctico de mejorar su situacion laboral y económica, es decir, como medio de lucha contra los recortes como demuestran las más de 7.000 denuncias en las cárceles de Cataluña lo que equivale a denuncia por preso.

4º Evitar humanamente todos los suicidios que han ocurrido en los ultimos 5 años o en la última década, por ahorcamiento, por sobredosis consentida y sobrevenida. Todo ello demuestra el resto de puntos como veraces, una realidad atronadora que nadie quiere escuchar.

5º Denuncio públicamente las enfermedades mentales que origina la prisión. Denuncio públicamente las enfermedades o muertes que produce el VIH o SIDA, así como el VHC o hepatitis “c”, en estos últimos casos, se realizan ensayos clínicos especialmente con presxs para descubrir una vacuna que cotice en bolsa y que llene los bolsillos de las empresas farmacéuticas

6ª A los presos no se les da más fármacos que ibuprofeno y gelocatil, y así mismo se receta por médico de cabecera medicación psiquiátrica. En todo caso el “seroquen”, “zipresa”, “sinogan” y otros fármacos potentes es lo que se está recetando sin control a presos para anularlos.

7º Cese de la incoacción de sanciones disciplinarias por motivos insignificantes y de tipo castrense. Cese de la manipulación de expedientes disciplinarios totalmente falsos acusando a presos de poseer armas, drogas, etc... así como de agresión a guardias que no son reales con el pretexto de originar bajas y justificar medios violentos y coercitivos. Un caso aislado no puede afectar a toda la población reclusa.

8º No somos basura y no queremos que se nos trate como animales rabiosos

9º Abolición del régimen FIES que se ha instaurado en Catalunya con el sistema de protocolos. Abolición del artículo 93.

10º Concesión de las pagas por minusvalía o incapacidad así como la libertad de enfermos terminales

11º Entregar los recibos de las instancias o escritos que se cursan de todas sin excepción, ya que la mayoría se pierden.

12º Denunciar públicamente a funcionarios torturadores, sus nombres David, jefe del DERT, agredió abriendo la cabeza al preso xxxx, agredió a xxx enfermando al tiempo de un tumor. Le rompieron dos costillas y el brazo, y le dijo textualmente “aquí soy dios, y te soltaremos cuando yo quiera” (haciendo referencia a los correajes de sujeción mecánica, instrumento que utilizan como método de tortura, a mí me los han aplicado

en tres ocasiones en Brians y Lérida), cuando sangró por un oído a base de las palizas, de todo esto hay constancia, lo soltaron. Denunciar al guardia también llamado David, del módulo 1 por malos tratos, humillaciones realizándome uno o dos registros semanales durante meses, mientras se reían él y sus compañeros. El guardia también llamado don Diego usando frases "hoy eres mío". Estoy dispuesto a morir si estos torturadores son condenados y encarcelados, y no solo estos sino todos los que han torturado a mi y a mis compañeros durante décadas. Funcionarios torturadores del módulo 2 Jose y Juanjo.

13º Denuncia de los equipos de tratamiento que colaboran con los guardias realizando entrevistas a los internos a modo interrogatorio, cuando acaban su tarea facilitan toda la información pasando por alto el código deontológico, con la excusa de salvar vidas cuando las ponen en peligro. Entonces entra en acción el equipo de régimen con sus guardias de mano dura, unos tienen la tarea de sacar u obtener información con métodos "legales" a través de psicólogos, educadores, etc... el resto hace la faena sucia.

14º Los precios abusivos del CIRE en la botiga, cuando tenemos derecho a economato como en otros penales.

15º He sido visitado por la juez de vigilancia y me mando al juzgado de guardia ignorando el artículo 5 de la declaración universal de derechos humanos, etc... **la juez, debe velar por encima de todo por la salud e integridad de los presos.**

Volem justícia per al Carlos

Carlos Molina Hernández va entrar pres a la presó de Ponent per un petit robatori. La condemna va ser de 2 anys i mig. El dia 29 de Juliol del 2006 (faltant-li 2 mesos per sortir en llibertat) Josefa, la seva mare, el va anar a veure com feia cada setmana. No li van deixar. Ella, estranyada, va tornar l'endemà. Aquest dia els van permetre veure's, però solament els van deixar 10 minuts, quan l'habitual és mitja hora. Durant aquests minuts, Josefa va veure a Carlos molt malament i va observar unes marques a les seves munyeques. El seu fill li va dir que no podia dir res. Uns dies després, el 2 d'Agost, després de que la Josefa insistís en voler saber el que li passava al seu fill, després d'insistir a l'assistenta social que l'anés a veure, Josefa va anar a la presó. Allí la van fer esperar una bona estona, i després li van comunicar que el seu fill havia mort. La van haver d'atendre a urgències.

Des d'aquest dia, la Josefa ha estat batallant als jutjats demanant una cosa que sembla no li volen donar; la veritat. Primer van dir que havia estat un atac d'asfíxia, després havia relliscat a la dutxa, i finalment que s'havia colpejat la front contra un radiador. Les versions es contradiuen. Juntament amb el Carlos van trobar una carta on ell nombrava a diversos carcellers que l'estaven assetjant. Des dels jutjats li van donar una còpia a Josefa, però en aquesta la part dels noms està censurada. Abans d'un judici, el director es va atrevir a dir-li a la Josefa: "Cuidadín con lo que dices".

Sabem que estaven assetjant al Carlos, sabem que estava en una cel·la d'aïllament quan va morir. Hi ha un judici pendent que es farà en poc temps, i la seva mare Josefa i el Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent exigim que es faci una investigació seriosa sobre els fets i que es digui la veritat alta i clara. Carlos va ser assassinat. Demanem justícia per al Carlos. Exigim que això no passi més, que acabi ja la màfia carcerària. Prou impunitat per als carcellers. No més morts a la presó.

Convocatòria d'enviament massiu de faxos en solidaritat amb la campanya

Cada primer de mes i des de qualsevol punt de l'Estat:
SGIP (Secretaría General de Instituciones Penitenciarias) 913354052
Congreso Diputados: 91 429 87 07
Defensor Pueblo 91 308 11 58
Juzgado Central De vigilancia Penitenciaria: 913352797

Cada primer de mes des de Catalunya:
Sindic de Greuges 933 013 187
Direcció General de Serveis Penitenciaris 93 214 01 79
Jutjat de Vigilancia nº 1 de Barcelona 93 554 87 38

Brians 1: 93 771 36 61
Brians 2: 93 693 50 13
Wad-Ras 93 225 08 91
Quatre Camins 93 842 25 26
Lledoners 93 693 07 33
Ponent 973 24 96 63

Per a l'enviament de faxos de forma gratuïta:

<http://www.myfax.com/free/sendfax.aspx>

Proposta model de fax:

<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/437241/index.php>

El divendres dia 4 de maig s'ha convocat un enviament de faxos a Puerto I i Puerto III, Andalusia. Els números són:

Puerto 1 956 54 90 02
Puerto 3 956 47 68 23

El dilluns 7 de maig també se n'ha convocat per Lledoners, en solidaritat amb el company en vaga de fam Antonio López Cabrera. El número del Centre Penitenciari està a dalt.

Agenda:

Xerrades sobre la tortura a les presons i la campanya Presó=tortura

5 de maig a les 18:30

CERVERA

SALA FRANCESC BUIREU (C/ Manuel Ibarra sn)

19 de maig a les 18:30

Bar 'La Nota', TÀRREGA

25 de maig

A l'ateneu Alomà, TARRAGONA

XIERRADA: **LA REALTAT DE LES PRESONS**

A la presó s'hi viu de luxe!...
Tot el dia sense fer res...
i amb el menjar i el llit pagat...
És com viure en un hotel !!...
Algun dia atracaré una botiga...
i a viure del "cuento"!

DESMUNTEM TÒPICS

Membres del Col·lectiu de Suport als Presos en Lluita de Ponent venen a explicar-nos la realitat que es viu dia a dia a les presons del nostre país.

CERVERA - 5 de maig de 2012
18:15h - Sala FRANCESC BUIREU

Col·lectiu de Suport als Presos en Lluita de Ponent
<http://ajcervera.blogspot.com>
www.ponentsuportpresxs.tk

ajc ASSEMBLEA DE Joves DE CERVERA